

Toivo Karvonen

Pentti ja Mielikki

Rakkauskertomus Vehmersalmelta

Pentti ja Mielikki

TOIVO KARVONEN

Pentti ja Mielikki

Rakkauskertomus Vehmersalmelta

Pentti ja Mielikki

Rakkauskertomus Vehmersalmelta

© Juha Karvonen

Kannen kuva: Pekka Karvonen

Taitto ja päällys: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-339-687-6

Lukijalle

Isäni Toivo Karvonen sai äidiltäni 50-vuotispäivälahjaksi matkakirjoituskoneen vuonna 1964, koska hän halusi kirjoittaa romaanin. Vuoteen 1980 mennessä hän oli naputellut Pentin ja Mielikin rakkauskertomuksen, jota ei halunnut julkaista, koska sotaromaanien aikakaudella rakkauskertomukset eivät olisi kiinnostaneet kustantajia ja omakustanteena julkaistu ”pöytälaatikkokirja” olisi luokiteltu kaunokirjallisuuden alimpaan kastiin. Kirja kertoo Pentin ja Mielikin osallistumisesta maaseudun jälleenrakentamiseen toisen maailmansodan päätyttyä. Silloin Vehmersalmen saaristopitäjän nuoret asukkaat ja paikkakunnan runsas siirtolaiväestö raivasivat elintarvikepulan vuoksi peltoja, rakensivat ja kehittivät kotikuntaansa Pentin ja Mielikin innolla, mutta jo 1950-luvun lopulla uudet tuulet alkoivat puhaltaa pitkin Vehmersalmen pintaa ja kuljettaa sen asukkaita Kuopioon päin. Seuraavalla vuosikymmenellä kiihtynyt työväestön ja pientilallisten maaltapako kaupungin tehtaisiin ja rakennustyömaille ja nuorison lähtö opiskelemaan oli vähentänyt pitäjän alkuperäisen väkiluvun puoleen. Lopulta käräjäkiviltä peräisin ollut kuntien itsehallinto päättyi Vehmersalmellakin ja siitä tuli Kuopion laitakaupunki vuonna 2005.

Vehmersalmella 1. 2. 2017

Toivo Karvosen puolesta

Juha Karvonen

Pentti ja Mielikki

Metsän laitaan päästyään he pysähtyivät hetkeksi ja katsoivat toisiaan iloisesti hymyillen. Pentti ja Mielikki olivat vastaviihitty nuoripari, joka tunsi väkevää kaipausta päästä toistensa lähelle ja koskettaa toisiaan. Pentti istuutui pehmeälle karhunsammalelle, koppasi Mielikin syliinsä ja toisiinsa kietoutuneina he paneutuivat hitaasti makuulle luonnon valmistamalle häävuoteelleen iltatuulen hiljaa kuiskiessa. Leppeä alkukesän suviyö tuuditti heidät uneen lyhyttä heinää kasvavan sammalmättään levittäessä huumaaavaa tuoksuaan heidän allaan.

Pentti ja Mielikki olivat kihlautumisestaan saakka suunnitelleet oman kodin rakentamista ja perheen perustamista, johon nyt ei olisi mitään estettä. Aamuauringon noustessa itäisellä taivaalla Pentti kietoi kätensä Mielikin ympärille ja sanoi ”Mielikki, mitäs jos rakentaisimme tähän paikkaan oman mökin ja panisimme sen nimeksi Korpelan, koska tässä metsän keskellä saimme viettää hääyömmme omassa rauhassa”.

Mielikki oli ehdotuksesta samaa mieltä ja sielunsa silmillä molemmat näkivät edessään uuden honkapirtin ja lehmitarhassa taivasta kohti nousevat harmaat lehmisavut. Tulevaisuudesta haaveillen he jäivät hetkeksi istumaan öisille makuusijoilleen ja katselivat Hiisivuoren rinteillä, kun kesäaamun valot ja varjot leikkivät kuusen latvoissa. Kauempana siintävän Suvasveden ylle nouseva kirkas aamuaurinko ja pilvetön taivas näytti ennustavan hyvää heidän avioliitolleen. Aurin-

gon noustessa ylemmäs heidän edessään avautui muuttuva maisema, joka ulottui yli vesien, niittyjen ja aamu-usvaisten soiden.

Illalla tanssitun häävalssin sävelet soivat molempien korvissa ja he muistivat, miten he toisiinsa nojaten hitaan valssin saattelemina kulkivat kohti tulevaa hääyötä, jonka he olivat päättäneet viettää luonnon keskellä kaukana juhlahumusta. Luonnon syleilyssä vietetyn hääyön jälkeen he olivat aikoneet ryhtyä suunnittelemaan yhteistä tulevaisuuttaan, joka aloitettaisiin oman kodin rakentamisella. Siinä he voisivat jakaa elämänsä ilot, surut sekä myötä ja vastoinikäymiset, josta kirkkoherra Kauppinen oli vihkiäispuheessaan puhunut.

Sinä keväänä käki oli kukkunut monta kertaa, mutta Mielikki Korhosen ja Pentti Koposen hääaamuna se oli ollut vaiti. Niinpä tuore aviopari jäi Hiisivuorelle odottamaan kukuntaa. Pentti kysyi Mielikiltä, mitä hän eniten toivoi kuullessaan käen ensimmäiset kukunnat. Mielikillä oli vastaus valmiina. ”Toivotaan yhtä monta lasta, kuin käki kukkuu”. Ja aivan kuin käki olisi kuullut Mielikin sanat, se aloitti kukuntansa ja kukkui Mielikin iloksi neljä kertaa. Ensin käki kukkui kaksi kaunista ja heleää kukahdusta, mutta sitten käen ääni muuttui karkeaksi ja loppui kahteen ikävään korahdukseen.

Käen viimeiset äänet kuultuaan Mielikki hätääntyi ja katsoi Penttiin, joka myös ihmetteli käen äänen pettämistä. Molemmat alkoivat arvailla, mitä käen kaksi viimeistä kukuntaa voisi tarkoittaa. Lopulta Pentti pudisteli päätään ja sanoi ”Eiköhän unohdeta koko käki. Ehkä se sai siikasen

kurkkuunsa. Me alamme nyt katsella paikkaa, mihin Korpela rakennetaan”. Sen jälkeen he lähtivät käsi kädessä kävelemään metsäpolkua pitkin maantielle Mielikin kotia kohti, jossa häiden juhlinta oli jatkunut seuraavaan aamuun ja loput vieraista tekivät vasta kotiinlähtöä. Roikanniemen kartanon tyttären häitä ei oltu juhlittu pelkästään kahvikekkereillä. Heidän lähestyessään häätaloa käet kukkuivat kuorossa, eikä yksikään niistä kakistellut kurkkuaan.

Sota oli päättynyt pari vuotta sitten ja Pentti oli selviytynyt siitä haavoittumatta. Hänet oli ylennetty kersantiksi. Sodan lopussa hän oli toiminut joukkueen johtajana. Esimiesten mielestä hänellä oli ollut luontainen kyky tehdä nopeasti oikeita päätöksiä. Ennen sotia kova ruumiillinen työ oli ollut Pentille tuttua lapsesta asti. Roikanniemen kartanossa työskentelevä isä oli kasvattanut Pentistä hyvän työmiehen, joka oli ansainnut toimeentulonsa talvella savotoissa tukkijätkänä ja kesällä maataloustöissä. Pentti oli ollut säästäväinen, eikä ollut tuhlannut rahojaan korttipeleihin eikä viinaan kuten moni muu jätkämies, joten Mielikin kanssa avioituessaan hänelle oli kertynyt säästöjä, joilla hän olisi voinut rakentaa oman mökin ja perustaa perheen kenen kanssa tahansa.

Pentti ja Mielikki olivat tunteneet toisensa lapsesta saakka. He olivat eläneet naapureina, leikkineet kartanon pihalla ja käyneet koulua yhdessä. Pentti oli jäänyt orvoksi kymmenvuotiaana ja sen jälkeen elänyt isänsä kanssa ja autellut isäänsä kartanon töissä, kunnes oli käynyt rippikoulun. Päästyään rippikoulusta ja isänkin kuoltua hän oli lähtenyt

talvella savotoille ja Neuvostoliiton hyökättyä Suomeen joutunut rintamalle.

Mielikki oli paikkakunnan suurimman talon Roikanniemen tytär, jolla ei ollut rikkaista sulhasista puutetta, mutta Pentti ja Mielikki tunsivat sydämensä sykkivän samaan tahtiin ja päätyivät aviopariksi. Työmiehen poikana Pentti epäröi aluksi vakavaa seurustelua Mielikin kanssa, mutta Mielikki oli kertonut, ettei sulhasen rahoilla ja yhteiskunnallisella asemalla ole merkitystä. Tärkeintä oli tulevan puolison uskollisuus ja luotettavuus. Sille voi rakentaa vankan tulevaisuuden.

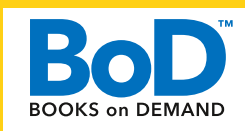
Molemmat olivat halunneet viettäneet häyönsä siinä paikassa, jossa he olivat lapsena käyneet marjassa ja leikkimässä. Paikka oli Hiisivuoren vieressä sijaitseva Hiisimäki. Se oli Roikanniemen kartanon suuri metsäpalsta, jonka saraniityt kätkevät paljon hyvää viljelymaata. Tätä palstaa he olivat kihloissa olleessaan alkaneet suunnitella tulevan kotinsa paikaksi. Nyt avioparina he voisivat toteuttaa suunnitelmansa.

Kihloihin mentyään Pentti oli teettänyt talon ja muiden rakennusten piirustukset. Häiden jälkeen hän oli päättänyt aloittaa metsän raivaamisen pelloksi, johon myös Mielikki tahtoi osallistua voimiensa mukaan. Puut tulisivat kaatumaan rytisten talon paikalta, kun Pentti perheensä puolesta kävisi niiden kimppuun. Saha soisi, kirves paukkuisi ja kuokka heiluisi, kun Korpelan tuleva isäntä ryhtyisi raivaamaan tätä metsäpalstaa pelloksi. Urakka olisi kova urakka, mutta savotoilta ja maataloustöissä oppinsa saanut Pentti halitsi metsä- ja peltotyöt.

Mielikin ja Pentin uuden talon tupaantuliais-seuroissa körttiläistaustainen Vehmersalmen vt. kirkkoherra Kähkönen päätti puheensa isämeidänrukoukseen ja seuraväki lähti kahvit juotuaan koteihinsa. Heillä oli monia mielipiteitä pastorin saarnasta. Kylän lestadiolaiset pitivät körttipastorin puhetta liian maallisena, mutta Pentille tutut korpikommunistit pitivät sitä puhtaana valehteluna ja kirkon propagandana. Sitä paitsi puhe oli kulakkeja suosiva ja isänmaallisuudessaan Neuvostoliiton vastainen. Pian koittaa uusi aika ja kapitalistien orjankahleet katkaistaan. Sitten näytetään jeesustelijoille työläisten taivas, jonka rautainen Josef-setä oli rakentanut suureen naapuriin.

ISBN 978-952-339-687-6

www.bod.fi